

Dorthe Berntsen byder velkommen ved en af Grundforskningscenteret
CON AMORE's mange konferencer.
Foto: Lise Balsby.

KAPITEL II

Professor Dorte Berntsen

Dorte Berntsens forskning handler om selvbiografisk hukommelse, det vil sige, hvordan vi husker begivenheder, vi selv har oplevet i vores eget liv. Hvad og hvordan vi husker, er interessant, fordi det er centralt for – ikke bare vores fortælling om os selv og vores omgivelser – men også for mange kliniske lidelser. For eksempel har mennesker med depression og posttraumatisk stress (PTSD) ofte forstyrrelser i deres selvbiografiske hukommelse. Det kan betyde, at de ikke er i stand til at huske deres eget liv på en struktureret måde, eller at de lider af invaderende erindringer, som uinviteret griber ind i bevidstheden.

Inden jeg står i Dorte Berntsens lyse kontor på Psykologisk Institut på Aarhus Universitet, har hun gjort indtryk på mig i form af en podcast i serien »24 spørgsmål til Professore«. Her bliver hun interviewet af videnskabsjournalist Lone Frank om selvbiografisk hukommelse, hvad vi egentlig skal med den, og ikke mindst det forbavsende faktum, at selv de klareste erindringsøjeblikke, vi har (»hvor var du, da Olof Palme blev myrdet?«) kan være helt forkerte. Men det når jeg aldrig at spørge til. Jeg er lidt for bevidst om, at jeg, amatør-intervieweren, skal interviewe en professor i psykologi.

Jamen det er jo Ove Sprogø

Dorte Berntsens forskning har som ovenfor nævnt den selvbiografiske hukommelse som omdrejningspunkt. Både dens funktion hos det normale menneske, og hvordan den er forstyrret i forskellige psykiske lidelser som depressioner og PTSD. Forstyrrelser i selvbiografisk hukommelse er også centrale i demens.

»Noget af det første, der sker, når man får Alzheimers, er, at man får svært ved at huske ting, man selv har oplevet. Der prøver vi at gå ind og stimulere erindringer ved hjælp af nogle af de indsigter, vi har fra at undersøge erindringspro-

cesser hos raske. Noget af det, vi har lært, er, at erindringer er ekstremt sensitive i forhold til omgivelserne, at omgivelserne er med til at facilitere vores erindringer. Vi har et samarbejde med Den Gamle By, og noget af det, vi gør, er, at vi giver de Alzheimers-ramte gamle genstande. For eksempel genstande fra 1950'erne, en papæske eller en pakke cigaretter, Grøn Cecil eller et eller andet, som har den her nostalgi-kvalitet. Og filmklip. Youtube er en fantastisk ressource for os, en skattekasse fyldt med ting, de har været knyttet til i ungdomsårene og barndommen. Vi kan se i det projekt, vi lige er startet på, hvordan de lever op, sådan: »Jamen det er jo Ove Sprogø ...«.

Dorte Berntsen ser det som et af sine vigtigste forskningsmæssige mål at korrigere den hidtil dominerende opfattelse, at vores hukommelse er en proces, som vi mennesker i vid udstrækning selv styrer. Sådan *kan* hukommelsen opføre sig, for eksempel hvis man er til eksamen, eller hvis man i en laboratoriesammenhæng skaber sådan en situation. Dette har man traditionelt gjort i hukommelsesforskningen, hvilket muligvis skyldes, at det er det nemmeste og mest kontrollerbare. Men det betyder, at man overser, hvordan erindringer fungerer i vores naturlige miljø. Her er erindringsprocesser dynamiske og kontekstafhængige for at optimere sandsynligheden for, at en given erindring har en adaptiv betydning her og nu. De vil hele tiden relatere sig til omgivelserne, og de ting, man kommer i tanker om, vil have et indholdsmæssigt overlap med den situation, man er i. Det er naturligvis langt sværere at studere hukommelse, når man skal inddrage samspillet mellem organisme og miljø, og det har taget tid at udvikle metoderne. I starten var det slet ikke mainstream, men efterhånden har den tankegang vundet indpas også mange andre steder i forskningsmiljøet.

Den ikke snorlige vej til hukommelsesforskningen

Dorthe Berntsen blev student ligesom de fleste andre, da hun var 18-19 år. Derefter prøvede hun alt muligt, læste dansk i et år, syntes, det manglede en empirisk forankring, havde en masse forskelligt arbejde, skrev en roman og ville egentlig være forfatter. Psykologi syntes hun ikke var så interessant, for hun ville ikke være psykolog. Men hun startede alligevel på studiet og oplevede, at der var rummelighed på Psykologisk Institut og tolerance for studerende, der tænkte ud af boksen. Hun var meget interesseret i metaforer, i hvordan man rent psykologisk danner nye sproglige billeder, og skrev magisterafhandling om dette emne, inden for rammen af et projekt om mediebrug og litteratur i Norden. På det tidspunkt begyndte der at være muligheder for at skrive ph.d. på Psykologisk Institut, og hendes mentor, Steen Folke Larsen (nu afdød professor), der anbefalede hende at skifte spor til noget, der var mere psykologisk, for at øge chancen for at få et stipendium. Det blev derfor til emnet spontan erindring, som hun så som en slags bro mellem sine »sande« interesser, der egentlig var mere kunstneriske, og forskerkarrieren. Det lykkedes, og Dorthe Berntsen blev endda fastansat på Psykologisk Institut. Hun fortsatte forskningen i selvbiografisk hukommelse og startede et samarbejde med hukommelsesforskeren David C. Rubin fra Duke University, North Carolina, som skulle få meget stor betydning for hendes tilgang til forskningen.

Wow, now I understand what you are saying

»Men inden samarbejdet med David C. Rubin, var der andre, som skulle vise sig at få afgørende betydning for Berntsens vej i forskningen. Den første var hendes vejleder, Steen Folke Larsen, som, med Dorthe Berntsens ord, var den, der fik hende til at blive forsker. Det var ham, der startede feltet selvbiografisk hukommelse i Aarhus. Det var ham, som fik hende med i forskningsprojektet om mediebrug og litteratur i Norden, og ham,

som gav hende mulighed for at fremlægge sine resultater på en international conference i USA tidligt i forløbet – en fantastisk oplevelse at få som magisterstuderende. Og det var ham, som var internationalt orienteret, fik internationale gæsteforskere til Psykologisk Institut og introducerede hende til miljøet og til sine samarbejdspartnere, heriblandt en canadisk gæsteprofessor ved navn John Kennedy, som lærte hende at skrive artikler.

»Jeg var jo vant til at skrive på dansk ... Nå, men han skulle nok læse mit artikeludkast. Så kan jeg huske, at han kom forbi nogle dage efter, og så siger han »Nu har jeg læst det fire gange, og jeg forstår stadig ikke hvad du vil«. Shit ... Så pludselig en dag kom han farende ind i det projektrum, hvor jeg sad, og sagde »Wow, now I understand what you are saying. This is very important. You are actually saying«. Nå ja ... Og så skrev vi nogle artikler sammen. Det var før email, så det foregik ved, at jeg sendte udkast med posten til Toronto, og han rettede til med blyant. Men han lærte mig at skrive.«

Det var også Steen Folke Larsen, der introducerede Dorthe til førnævnte David C. Rubin, som hun kom til at publicere utallige artikler med, og som hun stadig arbejder sammen med. Ud over den kontinuerlige dialog om selve forskningen mener hun, at han især lærte hende, hvordan man gør idéer operationaliserbare og oversætter dem til noget, der faktisk kan måles. Og lige så vigtigt, at han og den megen tid tilbragt på Duke University lærte hende vigtigheden af »to run the extra mile«.

Pionerarbejdet ude i skoven på Asylvej

Som ph.d.-studerende på Psykologisk Institut i 1990'erne var man ikke et curling-barn. Der var ikke en struktur, hvor man var knyttet til et laboratorium og kunne videreføre sin vejleders arbejde. Dertil kommer, at ph.d.-uddannelsen først blev indført i de tidlige 90'ere, så Dorthe Berntsen var en af de første ph.d.-studerende på instituttet. Den første artikel, hun fik

Hvad er spontane selvbiografiske erindringer?

FAKTABOKS

Spontane (involuntære) selvbiografiske erindringer defineres som erindringer, der dukker op i bevidstheden uden, at der har været et forudgående forsøg på at genkalde sig dem. Denne type erindringer har relevans for blandt andet posttraumatisk stress-syndrom og depressioner, hvor invaderende ubehagelige erindringer griber uinviteret ind i bevidstheden, og hos demente, hvor erindringer fra tidligt i livet kan forblive intakte og kan genkaldes og skabe en øget livskvalitet hos patienten. Spontane erindringer er meget hyppige i hverdagen og ifølge CON AMORE's forskning en helt basal hukommelsesform.

Spontane erindringer dukker typisk op, når den aktuelle situation rummer et tematisk eller sansemæssigt overlap til en erindring, som i dette eksempel:

Den aktuelle situation: Jeg løb en dejlig morgentur og blev pludselig »afbrudt« af en meget ubehagelig forurenset lugt.

Den spontane erindring: Jeg var sammen med skadede børn i Sibirien, vi legede og dansede sammen, en stærk og smuk oplevelse. De var skadede fra fødslen, på grund af forureningsuheld i området.

publiceret inden for hukommelsesområdet, var også den første artikel under hendes ph.d. Den hedder *Involuntary autobiographical memories* [39] (spontan selvbiografisk hukommelse, Faktaboks) og udkom i 1996.

»Psykologisk Institut lå ude på Asylvej ved det daværende psykiatriske hospital i nogle barakker, og jeg ser mig selv gå rundt med en lille notesbog ude i skoven. Det gjorde jeg, fordi jeg startede med at have mig selv som forsøgsperson og fandt ud af nogle strukturerede måder at undersøge disse fænomener på, og det var jo på ingen måde mainstream. Det var jo i en vis forstand lidt tøsset. Men jeg fandt ud af, hvordan jeg skulle undersøge det, fandt nogle deltagere, og det blev publiceret og vakte pæn opmærksomhed. I den

forstand var det ikke kontroversielt, da folk allerede kendte til fænomenet, men der var ingen, der undersøgte spontane erindringer på det tidspunkt. Man troede, det var et udtryk for et klinisk psykologisk problem, hvis man havde dem. Så det var meget pionerarbejde og temmelig langhåret. Jeg er meget stolt af det arbejde, fordi det startede hele den forskningstradition.«

En anden artikel, som har haft stor og langvarig betydning i Dorthe Berntsens karriere, er et arbejde, hun lavede med en kollega, som startede en ny forståelse af, hvad der sker med erindringer, når man får PTSD [40]. Den fremherskende forståelse af hukommelsesforandringer i PTSD er, at selve den traumatiske begivenhed, som ligger til grund for ens PTSD, er noget, man har svært ved viljemæssigt at huske, men på den anden side popper den og en række andre ufrivillige erindringer op af sig selv. Det gav ikke mening ud fra Dorthe Berntsens undersøgelser af spontane erindringer.

»Så jeg fik den idé, at traume-erindringen bliver omdrejningspunkt for alt muligt andet. Man kommer til at se den som et vendepunkt i ens livshistorie og central for ens identitet. Jeg undersøgte ufrivillige erindringer hos raske unge mennesker med traumer i deres fortid, hvor jeg spurgte dem om en given erindring kunne relatere til deres traume. Traumatet kunne være en bilulykke, et dødsfald eller lignende, og det, jeg opdagede, var, at nogle af dem fik alt muligt til at være relateret til traumatet. At spise frokost med far, for eksempel. Når jeg spurgte ind til, hvorfor vedkommende syntes det, kunne personen sige: »Jeg har aldrig haft et særligt godt forhold til min far og har tit følt, at jeg mistede kontrollen i forhold til ham, og det der med bilulykken, det var jo også et kontroltab.« Så du kan se, lige pludselig får man alting til at hænge sammen med traumatet, og det kan forgifte hele ens livshistorie.«

Baseret på dette arbejde udarbejdede Dorthe Berntsen og hendes kolleger en psykometrisk test, »Centrality

of Event Scale« [40], som stiller en lang række spørgsmål, der sætter fokus på denne overgeneralisering og er med til at afklare, hvordan man opfatter den traumatiske oplevelse i forhold til sin livshistorie og identitet. Arbejdet har været med til at revidere opfattelsen af erindringer i PTSD, og testen bliver brugt i mange sammenhænge.

Ud over selve publikationer, så har det også været med til at sætte Dorthe Berntsens gruppe på landkortet, at centeret har gjort meget for at skabe et samlingssted for mennesker, der er interesserede i selvbiografisk hukommelse. De har afholdt mange konferencer med foredrag af de mest berømte forskere inden for feltet. Konferencerne var også en måde at rekruttere på, som har været medvirkende til, at gruppen i dag rummer dygtige forskere fra vidt forskellige geografiske, kulturelle og religiøse baggrunde.

Splash-forskning

Herfra bevæger vi os over i et af de spørgsmål, der oprindeligt inspirerede denne bog: Hvad er »excellent« forskning? Først og fremmest er hun ikke sikker på, om hun køber begrebet.

»Jeg synes, der er så meget forskning, der har den der splashy karakter, hvor man introducerer et begreb og ignorerer, at meget relaterede begreber allerede er publiceret. Som om man næsten overser det med vilje, eller måske oprigtigt ikke ved det, fordi man har så travlt med at få lavet det her store splash. Det kan nogle gange publiceres i fine tidsskrifter og sætte udmærket forskning i gang, men jeg synes, det er hult. Jeg er bange for, at excellence-begrebet kan stimulere, at forskning bliver iklædt en nyhedsværdi, som det måske ikke reelt har, og kan komme til at mangle substans. Men ellers er excellent forskning selvfølgelig forskning, som er virkelig velinformeret omkring sit fag, sit område, sin egen historie og de indsigter, der udspringer fra det. Og som kan få alt dette integreret på en ny måde, der skaber indsigter, som ikke var til stede før. Forskning, der måske ligefrem laver et paradigmeskift i måden man forstår ting på, baseret på kendskab til det,

der går forud. Forskning, der får lagt et radikalt nyt perspektiv på et fags historie, for eksempel. Men det vil jo være meget sjældent, man når helt derop. Hvis man hele tiden stiller kravet om, at det skal gøres for at indbringe flere millioner, så får vi en masse pseudo-excellent forskning. Vi ved, når vi sidder og skriver, at vi må drysse noget cutting-edge og noget ground-breaking ind her, fordi det er det krav, der stilles. Det kan øge risikoen for, at tingene ikke holder vand, og det har været med til at skabe den replikationskrise, som har præget både psykologien og mange andre fag. Forskning, hvor man lige så stille får bygget ny viden op, derimod, det er ikke excellent nok, men det er efter min mening utrolig nyttig forskning.«

Aberne på Max Planck Instituttet i Leipzig

Hvordan vælger Dorthe Berntsen så sine egne forskningsspørgsmål? Den allerstørste drivkraft er nysgerrighed. Typisk på den måde, at den viden, hun allerede har, kan spejle sig i noget nyt og bruges i et nyt felt.

»I starten af centerets levetid udviklede vi et eksperimentelt paradigme, hvor vi kunne inducere ufrivillige erindringer med rimelig stor sikkerhed. Det afgørende er at have et cue, som vi kalder det, en associationsforbindelse, som er distinkt til præcis det billede, der skal dukke op i hovedet hos folk, og kun det. For eksempel en bestemt lyd koblet med et bestemt billede, og de lyde, forsøgspersonen kun har hørt én gang, er dem, der har størst chance for at aktivere erindringen. Jeg var på det tidspunkt interesseret i, hvorvidt aber også er i stand til at huske begivenheder – det er der meget stor modvilje mod at antage. Jeg havde dengang en postdoc, som kom fra Max-Planck Instituttet i Leipzig, hvor hun og hendes daværende mentor havde lavet forsøg med redskabsbrug hos aber. I et af forsøgene havde aberne skullet finde et bestemt redskab, som de kunne bruge til at rage noget føde til sig. Der var et langt redskab og et kort redskab, og de skulle finde det rigtige og huske, hvilket det var. Så siger

hun: »Det er tre år siden vi kørte det eksperiment, og aberne har ikke set forsøgsopstillingen siden. Hvad ville der ske, hvis jeg tager ned og laver det forsøg igen – mig igen, samme lokalitet, samme forsøg – ville aberne så huske, at de skulle søge i dét hjørne og i dét hjørne?« Og det kunne de fleste af dem, efter tre år!«

Etiske og moralske overvejelser spiller også en vis rolle. For eksempel strider det imod Dorthes Berntsens etik »at lave forskning, som bare øger forbrug og købetrang«, som hun siger, med henvisning til universiteternes stigende interesse for »business« og industri-samarbejde. På den anden side er det for nylig gået op for hende, at man udmærket kan lave forskning i hendes felt inden for den ramme, uden at det har som formål at sælge produkter – for eksempel at gøre forbrugerne mere reflekterede!

»Så min refleksagtige afvisning af det felt i første omgang var baseret på en etisk holdning om, hvad jeg vil bruge min tid på at forske i. Det gælder også vores arbejde på aldringsområdet. At kunne se den glæde, det kan skabe hos det her ældre menneske med demens, at vedkommende pludselig får nogle kompetencer igen, her og nu – det giver meget mening. Så jo, jeg synes, at det, vi laver, skal være meningsfuldt i forhold til at skabe ny viden, der kan gøre gavn.«

Verdens førende (og eneste) center for selvbiografisk hukommelsesforskning

Jeg vil gerne have Dorthes Berntsen til at fortælle om, hvorfor hun og centeret har haft så stor succes.

»Det var et godt tidspunkt, for forskningsfeltet var blevet ret stort, der var brug for et center som vores til at være mødested, tage imod gæster og internationale postdocs og ph.d.-studerende. Så tiden var inde til det. Og så handler det selvfølgelig om at udnytte og se de muligheder, som det så giver. Det må jeg på en eller anden måde have formået at gøre. Og så har vi nok fået mange billige point på, at vi kunne tilbyde et miljø, som var

sjældent på Psykologisk Institut. De ph.d.-studerende hos os fremlægger deres forskning på vores møder, indgår i tætte vejledningsrelationer, har ph.d.-lunch med mig engang imellem og har hinanden. De sidder ikke alene med deres forskning, som nogle studerende kan gøre. Vi er ikke det eneste forskningsmiljø på Psykologisk Institut, men vi er nok det største. Og der er ikke andre centre for selvbiografisk hukommelsesforskning i verden. Så vi er verdens førende, for vi er de eneste!«

Samarbejdet med David C. Rubin og tiden på Duke University har haft uvurderlig betydning.

»Det var et helt andet niveau, end jeg var vant til. Det lærte mig, hvor overliggeren er, og hvor højt man skal springe. Jeg husker en konkret situation, hvor jeg sammen med en kollega havde samlet data om ældres erindringer fra Danmarks besættelse [41]. Disse ældre danskere havde nogle helt utrolige livagtige erindringer fra 9. april og 4. maj, og mange var i stand til korrekt at huske vejret og andre dokumenterbare detaljer. De burde slet ikke kunne huske det så godt. Jeg var sådan set klar til at skrive den artikel, men så meldte spørgsmålet sig: »Hvad ville de fremragende forskere fra Duke egentlig sige ... De ville sige »Er du sikker på, at de ikke bare gætter?« Jeg kan huske lige så tydeligt, at jeg fik den indsigt, jeg er nødt til at have en kontrolgruppe. Så jeg spurgte nogle yngre mennesker, der var for unge til at kunne huske de dage: »Hvad ved du om 9. april 1940, hvordan var vejret 4. maj 1945 ...«, og så videre. Og de gættede helt forkert. Så vi kunne konkludere, at den oprindelige gruppe virkelig kunne huske begivenhederne så tydeligt. Jeg kunne have publiceret det uden kontrolgruppen, fordi det var fascinerende, men fordi jeg ikke var doven, fordi jeg blev selvkritisk nok til at »run the extra mile«, fik vi det i et virkelig godt tidsskrift.«

At overliggeren lå meget højt på Duke University, skyldtes både infrastrukturen og miljøet. De havde

den bedste statistiske ekspertise, det bedste hjerne-scannings-udstyr, den bedste undervisning og vejledning, og de kunne rekruttere de dygtigste studerende fra de bedste grupper verden over (»På Aarhus Universitet er de fleste jo fra Midtjylland ikke, inklusive mig selv«). I Grundforskningscenteret prøver Dorthe Berntsen at udvikle et miljø, der understøtter det fremragende, og en dagsorden, der konsekvent går efter det bedste. Det kan være kontroversielt i danske vidensinstitutioner, hvor traditionen er mere konsensus-orienteret og inkluderende. Så det har skabt modstand.

»Jeg har nok en rimelig stor selvtillid, tror jeg. Nej, jeg ved det sgu ikke. Jeg har taget mange kampe uden at gå i stykker. Jeg synes, det er meget opslidende at blive gjort til sådan et monster, der bliver set på med stereotype briller. Men jeg har taget dem alligevel. Jeg tror, jeg er forholdsvis god til at håndtere stress. Jeg har altid manuskripter med hjem i weekenden. Jeg har altid alt for meget. Jeg har altid ting i kø. Jeg er altid bagud. Der er bare for mange ting at lave. Men jeg vil alligevel løbe min morgentur. Og så må det vente. Og på den morgentur får jeg jo ro, men også idéer og overskud.«

Overskuddet kommer også af en stor glæde ved forskningen og det daglige arbejde. Hun er god til at lade sig fascinere af idéer, også hvis de ikke er hendes egne. Og det glæder hende meget at se, at der er skabt et miljø i centeret, hvor man har det godt med hinanden, har sjove samtaler over frokosten og i det hele taget får det bedste frem i hinanden. Hvis hun nogensinde har lyst til at tage sit gode tøj og gå, så handler det ikke om forskningen, men om sociale og menneskelige udfordringer, som når de ph.d.-studerende er i vanskeligheder, eller når der skal kæmpes med dumhed eller uvidenhed i systemet. Der kan hun godt blive lidt utålmodig. Endnu en egenskab – utålmodighed – der går igen i mange af kapitlerne i denne bog, så måske er det slet ikke så skidt?

»Jeg kan ikke sige, at jeg er specielt tålmodig. Jeg håber og tror – altså folk er jo ikke flygtet fra mig,

tværtimod – at jeg er rimelig tålmodig over for eksempel ph.d.-studerende. Men nok ikke enormt tålmodig, og det kan jeg godt sommetider mærke på deres reaktion. Men det kan også være positivt at være lidt utålmodig.«

Forholdet til næste generation

Jeg vil gerne vide mere om, hvad det er, Dorthe Berntsen helt praktisk gør. Hvem ansætter hun, hvordan vejleder hun sine studerende, og hvad ser hun som sit ansvar over for dem.

»Jeg går efter folk, som har en kompromisløs vilighed til at skabe noget nyt, en lidenskab i forhold til at lave forskning. Og som selvfølgelig har evnerne til det. Men det hænger tit sammen, synes jeg. Det kan jeg meget hurtigt mærke i en samtale. Når man kan se, at personen kan tændes af en idé og kan se perspektiver, som jeg ikke selv kunne se. Det er vigtigt, at det ikke kun er mig, der ser et perspektiv, men at det også er den anden. Hvis folk henvender sig af sig selv, så snakker vi selvfølgelig sammen, men jeg siger også, at de skal skrive noget om, hvad de så vil her, så jeg kan se, om de kan skrive og har idéer. Så siger jeg afdramatiserende, kan du ikke lige prøve at sammenfatte det, vi har talt om. En af de første, jeg ansatte på den måde, sendte efter et par dage femten sider, hvor hun virkelig havde tænkt en idé igennem. Og det tegner jo godt for fremtiden. I dag er hun lektor her på Psykologisk Institut.«

Dorthe Berntsen er meget inde over sine studerendes projekter. Måske lidt for meget, ifølge hende selv, men på den anden side ikke for meget i forhold til at få projekterne til at lykkes. Hun sætter aldrig sit navn på noget som forfatter, hvis ikke hun har bidraget væsentligt i forhold til hele processen. Hun ser det som sit ansvar, at de studerende lærer at lave selvstændige forskningsprojekter fra begyndelse til slut, eller i hvert fald har fået en forståelse for, hvad der skal til, og kan sætte det rette ambitionsniveau og ved, hvor meget der skal til, før man er i mål. At de har et CV fra centeret, som de kan komme videre på, og at de kommer derfra

med en oplevelse af, at det har været et godt sted at være. Og hvis de engang bliver centerledere, at de forstår noget om, hvad der er vigtigt i forhold til at bygge sådan et miljø op og vedligeholde det.

»Der skal meget opmærksomhed til fra lederens side, vil jeg sige, på rigtig mange forskellige niveauer, også det administrative. Man er nødt til at organisere begivenheder, konferencer og strukturere centeraktiviteter, så man er sikker på, at folk mødes og udveksler tanker og idéer, og man skal være med til at skabe den kultur, man vil have. For eksempel vores tirsdagsmøder, hver anden tirsdag med fremlæggelser, dem skal man komme til, og man skal deltage aktivt. Og vi forventer også, at de støtter op om andre ting. Et andet eksempel er ph.d.-frokosten en gang om måneden, hvor vi sidder om et bord med vores madpakker og snakker og tager forskellige emner op. Det er helt frivilligt, men de kommer altid. Og så begynder de at hjælpe hinanden med alt fra undervisning til noter og at følges til forskellige forskningsaktiviteter. Der er skabt en kultur med meget hjælpsomhed, og hvor man ikke stjæler hinandens idéer. Det er bestemt ikke kun mig, der skal have æren for det. Sådan et fællesskab er i høj grad betinget af, at alle bidrager.«

Med det har vi været igennem mine mange spørgsmål. Der er stadig meget, jeg gerne vil vide, men her slutter vi samtalen, og jeg bevæger mig ud i solskinnet og over græsplænen for at interviewe Peter Vuust (Kapitel 8).

Professor Dorte Berntsen

Født 1962 i Danmark

Uddannelse: ph.d. i psykologi fra Aarhus Universitet, 1997

Professor i psykologi, Aarhus Universitet

Leder af Grundforskningscenteret CON AMORE (Center for selvbiografisk hukommelsesforskning), startet 2010. Leder udover CON AMORE bl.a. forskningsprojektet MemoScience

Forfatter til flere skønlitterære bøger; engageret og flittigt brugt populærvidenskabelig formidler i foredrag, artikler, radio, podcasts, og TV

Modtager af en række priser for sin og CON AMORE's forskning, herunder Rigmor og Carl Holst-Knudsens Videnskabspris i 2007, og senest The Aristotle Prize i 2017. Ridder af Dannebrog
